

عنوان مقاله:

نگاهی به امثال وحکم در ادب خراسان (قرن 4 و 5)

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و ادبیات عربی، دوره 7، شماره 12 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

حامد نقشبندی - دانشجوی دکتری زبان ادبیات عربی واحد بین الملل دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

محمد باقر حسینی - استاد زبان و ادبیات عربی دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران، نویسنده مسوول

علی نوروزی - استادیار زبان و ادبیات عربی دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

حسین ناظری - استادیار زبان و ادبیات عربی دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

خلاصه مقاله:

یکی از مظاهر فرهنگ و تمدن و ادبیات هر کشور، امثال وحکم، یا همان گفتار کوتاه و حکیمانه ای است. امثال وحکم در واقع، همان سنت ها، عادات و تعابیر مردمی است که با دربرداشتن حکایات، تعالیم دینی، تذکرات، موعظه ها و اندرزها، ساختار اساسی زندگی اجتماعی، سیاسی، دینی و فرهنگی جامعه انسانی را شکل می بخشد و در پرتو آن اقوام و نسل ها هویت مییابند. ایران با سابقه کهن و تاریخی خود، سرزمین حکمت ها و مثل هاست و در جای جای این سامان، ادبا و علما، گام های بلندی در این زمینه برداشته اند و تالیفات ارزشمندی از خویشتن برجای نهاده اند؛ که در این میان، سرزمین خراسان را جایگاهی برجسته و منحصر به فرد است. شاید بیجا نباشد اگر ادعا کنیم که ادبای این دیار، گوی سبقت را، در اشاعه فرهنگ و تمدن، از بسیاری از ملل دیگر ربوده اند که ثعالبی نیشابوری یکی از نمونه های برجسته و شاخص این گروه بشمار میآید؛ به طوریکه نام وی بر تارک فرهنگ ایران و خراسان؛ بلکه جهان عرب و اسلام، می درخشد. ما در این مقاله برآنیم تا امثال وحکم به کاررفته در آثار متعدد و کم نظیر این ادیب گران مایه را، که در لابه لای بیشتر آنها، رد پای دین و اعتقاد عمیق او را به اسلام می توان ملاحظه کرد، مورد بررسی، اهتمام و دقت نظر قرار دهیم.

کلمات کلیدی:

ادب عربی، خراسان، حکمت، مثل، اخلاق و تربیت، ثعالبی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/602746>

